കളമെഴുത്തുംപാട്ടും അവതരണകലാസ്ഥിതിത്വവും നാടോടിത്തനിമയും

ഒരു നിർവ്വചനത്തിന്റെ നിശ്ചിതമായ അർത്ഥപരിധിക്കുള്ളിൽ ഒതുക്കാനാവാത്ത വിധം വിപുലമായ പഠനമേഖലകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് ഫോക്‌ലോർ എന്ന് ഓരോ ഫോക്‌ലോർ നിർവ്വചനവും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. 1846 ആഗസ്റ്റ് 22ന് അഥീനിയം (Atheniaem) മാസികയുടെ 982-ാം ലക്കത്തിൽ, ആംബ്രോസ്‌മെർട്ടൻ എന്ന പേരിൽ വില്യം തോംസ് എഴുതിയ ഒരു കത്തിലാണ് ഫോക്‌ലോർ എന്ന പദം ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. അക്കാലം വരെ ജനകീയപ്പഴമ (Popular Antiquities) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടുവന്ന പൗരാണിക പാരമ്പര്യ പഠനത്തിന് പുതിയ ഒരു പേര് നിർദ്ദേശിക്കുകയായിരുന്നു വില്യം തോംസ്.

പില്ക്കാലത്ത് ഫോക്‌ലോറിനെക്കുറിച്ചുണ്ടായ എണ്ണമറ്റ നിർവ്വചനങ്ങൾ ഏതാണ്ടെല്ലാം തന്നെ അതിന്റെ വാമൊഴി സ്വഭാവത്തേയും പാരമ്പര്യത്തേയും എടുത്തുകാട്ടുന്നവയായിരുന്നു. മനുഷ്യർ കൂട്ടായ പ്രവർത്തനമെന്ന നിലയിൽ ഓരോ തൊഴിലിലും ഏർപ്പെടുമ്പോൾ ഓരോ പ്രത്യേക ചെറുസമൂഹം (Folk) ആയി മാറുന്നു. ഭാഷയുടേയോ മതവിശ്വാസങ്ങളുടെയോ, തൊഴിലിന്റെയോ മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളുടേയോ പേരിൽ പൊരുത്തപ്പെട്ട് ഫോക് ഉണ്ടാകാം. അങ്ങനെ ഒരു സമൂഹ മനസ്സ് ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്നത് ഫോക്കിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. ഫോക് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന പൊതുസ്വത്തായ സാംസ്കാരികാനുഭവം എന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഫോക്‌ലോർ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത്. ലോർ (lore)

എന്നതിന് വിജ്ഞാനം എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. എന്നാൽ ഫോക്‌ലോർ എന്ന പദസംയുക്തത്തിൽ വെറും വിജ്ഞാനം എന്നതിലുപരി സമഗ്ര മായ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലം കൂടി അന്തർഭവിക്കുന്നുണ്ട്.

ഫോക്‌ലോറിന്റെ വ്യാപാരമേഖലകളും പരിധികളും അനുദിനം മാറ്റ ത്തിനു വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പുതിയ ഗവേഷണങ്ങ ളും കണ്ടെത്തലുകളും ഈ സംജ്ഞയുടെ അർത്ഥവ്യാപ്തിയെ ഒട്ടൊന്നു മല്ല വികസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ ഫോക്‌ലോർ സവിശേഷതകൾ പട്ടികപ്പെടുത്തുക അനായാസകരമല്ല. പക്ഷേ വാമൊഴിവഴക്കം (Oral tradition), പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള ഇണക്കം, പ്രാക്തനത (Primitivism), പ്രായോഗികത (Pragmatism), സാമൂഹികത (Socialbility), ഭിന്നാ ത്മകത (Hetrogenety), അനുകരണാത്മകത (Mimeticism), അജ്ഞാ തകർതൃത്വം (Anonymity) മുതലായ ചിലത് ഫോക്‌ലോറിന്റെ പൊതു സവിശേഷതകളായി ലോകത്തിലെ മിക്കവാറും എല്ലാ ഫോക്‌ലോർ ഗവേഷകരും എടുത്തു കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പൊതുവീക്ഷണങ്ങളെ ആധാ രമാക്കി 'കളമെഴുത്തും പാട്ടും' എന്ന കലാരൂപത്തിന്റെ രംഗകലാസ്ഥിത്വ ത്തേയും അതിലെ നാടോടിത്തനിമയേയും അന്വേഷിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

കളമെഴുത്തും പാട്ടും

ഒരു അനുഷ്ഠാനകലയും അതിന്റെ സാഹിത്യവും ചേർത്താണ് 'കളമെ ഴുത്തും പാട്ടും' എന്ന് വ്യവഹരിക്കുന്നത് (കളമെഴുതി പാട്ട് എന്നും വ്യവ ഹരിക്കാറുണ്ട്). ഭദ്രകാളി, ശാസ്താവ് (അയ്യപ്പൻ), നാഗങ്ങൾ മുതലായ ആരാധനാ മൂർത്തികളുടെ കളം (ചിത്രം) അരിപ്പൊടി, മഞ്ഞൾപ്പൊടി, ഉമിക്കരി പൊടിച്ച കരിപ്പൊടി, മഞ്ചാടിയിലയോ വാകയിലയോ ഉണക്കിപ്പൊടിച്ചുള്ള പച്ചപ്പൊടി, മഞ്ഞളും ചുണ്ണാമ്പും ചേർത്തുണ്ടാക്കു ന്ന ചുവന്ന പൊടി എന്നിവ കൊണ്ട് പ്രത്യേകം സജ്ജീകരിച്ച നിലത്ത് കളങ്ങൾ വരച്ചുണ്ടാക്കി ദേവതകളെ പാട്ടു പാടി സ്തുതിച്ച് പ്രസാദിപ്പി ക്കുന്ന ആരാധനാ സമ്പ്രദായമാണിത്. ക്ഷേത്രങ്ങൾ, കാവുകൾ, പാര മ്പര്യമായി പാട്ടുനടത്തുന്ന കുടുംബങ്ങൾ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ പതിവനുസരിച്ചും, സന്താനലാഭം, ബാധോപദ്രവങ്ങളുടെ ഉച്ചാടനം, കുടുംബത്തിൽ ഐശ്വര്യം മുതലായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടെ പ്രത്യേകമാ യും കളമെഴുത്തും പാട്ടും നടത്തുന്നു. തീയാടി നമ്പ്യാർ, തീയാട്ടുണ്ണി കൾ, കുറുപ്പന്മാർ, പുള്ളുവർ, കണിശ്ശന്മാർ (കണിയാന്മാർ), വേലന്മാർ, വണ്ണാന്മാർ, മലയർ, മണ്ണാന്മാർ, പുലയർ തുടങ്ങിയ വ്യത്യസ്ത വിഭാഗ

ങ്ങളിൽപ്പെട്ടവർ വിവിധതരം കളമെഴുതി പാട്ടുകളുടെ കർമ്മികളായു ണ്ട്. ജാതിപരമായ ഉച്ചനീചത്വം നിലനിന്നിരുന്ന കാലത്തും വ്യത്യസ്ത ജാതിയിൽപ്പെട്ട കലാകാരന്മാർ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ അനുഷ്ഠാനങ്ങ ളിലെ സമാനത കേരളത്തിലെ സാംസ്കാരിക സവിശേഷതയുടേയും കലാസാഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റേയും നിദർശനമാണ്.

കളം വരച്ച് പൂജിച്ച് രക്തതർപ്പണം ചെയ്ത ശേഷം ചുവടു വെച്ചു തുള്ളിയാടുന്ന വേലനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം സംഘംകൃതികളിലുണ്ട്. വേലൻ വെറിയാട്ട് എന്ന് ഈ ചടങ്ങ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. കളമെഴുതി പാട്ടിന് ഈ അനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ പാരമ്പര്യമാണുള്ളതെന്ന് കരുതാം. പന്തൽ അലങ്കരണം (കൂറയിടൽ), ഉച്ചപ്പാട്ട്, കളമെഴുത്ത്, കളം പൂജ, പാട്ട്, പാട്ടിനുകൊട്ട്, കളത്തിലാട്ടം, തിരിയുഴിച്ചിൽ, തുങ്ങിയവയാണ് കളമെഴുതിപ്പാട്ടിലെ പ്രധാന ചടങ്ങുകൾ. വീടുകളിൽ ഈ ചടങ്ങ് നടത്തുമ്പോൾ മുറ്റത്ത് തറ ചാണകം കൊണ്ട് മെഴുകി വെടുപ്പാക്കി നാലു തൂണുകളിൽ മേൽക്കൂര കെട്ടി തൂണുകളോടുചേർത്തു കുലവാഴകൾ നിർത്തി ചുറ്റും കയർ കെട്ടി മേൽക്കൂരയ്ക്കു താഴെ കുരുത്തോല, മാവില, ആലില, തെറ്റിപ്പൂവ്, പൂക്കാപാക്ക്, നാളികേരം വട്ടത്തിൽ പൂളിയത്, ചെറിയ പഴം തുടങ്ങിയവകൊണ്ട് തോരണം ചാർത്തി പന്തൽ തയ്യാ റാക്കുന്നു. കളത്തിന്റെ കലാമേന്മ പോലെ പന്തലും ആകർഷകമായിരി ക്കും. എല്ലാ വർഷവും നിശ്ചിത ദിവസം പാട്ടു നടത്താറുള്ള വീടുകളിൽ ഇതിനു വേണ്ടി പ്രത്യേക തറ കെട്ടിയ ഭാഗം പരിശുദ്ധിയോടുകൂടി സംരക്ഷിച്ചുപോരുന്നു.

സന്ധ്യയ്ക്കുമുമ്പ് കളമെഴുതി 'വച്ചൊരുക്കവരെയുള്ള ചടങ്ങുകൾ പൂർത്തിയാക്കുന്നു. സന്ധ്യയോടെ കളം പൂജയും പാട്ടും ആരംഭിക്കുന്നു. ഗണപതിയുടേയും സരസ്വതിയുടേയും സ്തുതികൾക്കു ശേഷം കളത്തിൽ വരച്ചിരിക്കുന്ന ദേവതയെ സ്തുതിക്കുകയും ആ ദേവതയുടെ കഥ വിവ രിക്കുന്ന ഗാനങ്ങൾ പാടുകയും ചെയ്യുന്നു. കളത്തെയും കളത്തിലെ വച്ചൊരുക്കുകളേയും വർണ്ണിക്കുന്ന 'പൂങ്കുലമാല' എന്നാരംഭിക്കുന്ന പാട്ട് ആദ്യം പാടുന്ന പതിവുണ്ട്.

കളമെഴുത്തുംപാട്ടും ഒരു അവതരണകല:

സാഹിത്യത്തിൽ എഴുത്തുകാരൻ നടത്തുന്ന സ്വകാര്യസൃഷ്ടിക്കു ശേഷമാണ് അതിന് വായനക്കാരൻ ഉണ്ടാവുന്നത്. സൃഷ്ടിയും ആസ്വാ ദനവും രണ്ടു വ്യത്യസ്തഘട്ടങ്ങളിലാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. സാധാരണ

ഗതിയിൽ ചിത്രകലയിലും ഇങ്ങനെ തന്നെ. അത് ഒരു പ്രകടനകല യല്ല. ചിത്രകാരൻ സ്വന്തം ചിത്രത്തിന് അന്തിമരൂപം നല്കിയതിനു ശേഷമാണ് അതിന് കാണികളുണ്ടാവുന്നത്. എന്നാൽ കളമെഴുത്തിൽ തുടക്കം മുതൽ ഒടുക്കം വരെ അനുവാചകനെ സാക്ഷിനിർത്തിയാണ് രചന നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. അതിനാൽ അനുഷ്ഠാന കലയായിരിക്കെ തന്നെ ഇത് ഒരു രംഗകലയോ അവതരണ കലയോ കൂടിയാണ്. മെല്ലെ മെല്ലെ പഞ്ചവർണ്ണങ്ങളിലൂടെ കളത്തിൽ രൂപം തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. അനുഷ്ഠാന നിർവ്വഹണത്തിൽ അത് ദേവതയായിതീരുന്നു.

കളമെഴുതി പാട്ടിന് ആധുനിക കാലത്താണ് ഒരു കല എന്ന പദവി കിട്ടിത്തുടങ്ങിയത്. കുറച്ചുകാലം മുമ്പ് പോലും ഇതിനെ കല എന്ന ഇനത്തിൽ ആരും കണ്ടിരുന്നില്ല. കൂടിയാട്ടവും തുള്ളലും കഥകളിയും എല്ലാം കണ്ടുരസിക്കുന്നതു പോലെ. ഇത് കണ്ടിട്ടോ കേട്ടിട്ടോ ആരും 'രസിക്കുക' ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു ജനതയുടെ സാംസ്കാരികമായ ജീവിതാവശ്യമാണ് ഇവിടെ സംവേദിക്കപ്പെടുന്നത്. കളത്തിൽ ചിത്രമെന്ന നിലയിൽ വീരം, രൗദ്രം, ശൗര്യം, ഭയാനകം എന്നീ ഭാവങ്ങളാണ് പ്രധാനം. ഇത് ഗ്രാമീണ മനുഷ്യനിൽ വലിയ ദൃശ്യ-മാനസിക-ഭാവ വിക്ഷോഭം സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു. തനിക്കു ഭയംതരുന്ന ശക്തിയെ അതിന്റെ സമഗ്രതയിൽ കളത്തിലേയ്ക്കാവാഹിച്ച് പ്രീതിപ്പെടുത്തി കീഴടക്കുക എന്ന മാനസികതന്ത്രം ഈ രൂക്ഷദൃശ്യപ്പൊലിമയിൽ കാണാം.

കേരളത്തിന്റെ അമ്മദൈവസങ്കല്പം കാളിയുടെ വിവിധ മൂർത്തി ഭാവങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചു. കാളിയും ദാരികനുമായുള്ള യുദ്ധം കേരളത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശക്തമായ മിത്താണ്. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിശ്വാസവും കാളീസേവയ്ക്കുള്ള ക്രിയകളും നിറഞ്ഞതാണ് കേരളീയ കളം – രംഗ അവതരണങ്ങളിൽ പലതും പകർച്ചവ്യാധിയായ വസൂരി, കാളിയുടെ കോപമായി കാണുകയും വസൂരിമാലയെ ആരാധിച്ച് ഭീതിയെ ഭീതികൊണ്ട് തന്നെ ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു തരം മാനസിക വിരേചനം (catharsis) ആ ആരാധനയ്ക്കു പിന്നിലുണ്ട്. കാളിയുടെ കളം വരയ്ക്കുമ്പോൾ രൗദ്രഭാവമുള്ള മൂർത്തിയാണ് വിഗ്രഹലക്ഷണം. പാർവ്വതി, ലക്ഷ്മി, സരസ്വതി എന്നിവരെപ്പോലെ ആര്യസംസ്കൃതിയുടെ പ്രഭാവം പേറാത്ത ആദിമ സ്വത്വം ഉള്ളവളാണ് കാളി. സംഹാരത്തിന്റെയും സൃഷ്ടിയുടെയും ദേവതയായ കാളി കാളിമ പൂണ്ടവളാണ്. അവളെ ഗർഭം കലക്കുന്നവളും പിള്ളതീനിയുമെല്ലാമാക്കി മിത്തുകൾ സൃഷ്ടിച്ച അതിന് അനുയോജ്യമായ കളമെഴുതി പലക്രിയകളും അവതരിപ്പിച്ച് ഒരു മാനസികാനുഭവം - നാടകീയാനുഭവം - നല്കും വിധത്തിൽ അരങ്ങ് ഒരുക്കുന്നു.

സർപ്പക്കളം ഇത്തരത്തിൽ മറ്റൊരു പ്രധാനമിത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു ചെയ്യുന്ന കളമാണ്. ഇത്രയധികം വനവും പൊന്തക്കാടുകളും ഉള്ള കേരളത്തിൽ സർപ്പം സവിശേഷ ശ്രദ്ധനേടിയതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ഭാഗവതത്തിൽ സർപ്പങ്ങളെ ഉന്മൂലനംചെയ്ത് അവയിൽനിന്ന് രക്ഷനേടാമെന്ന സങ്കല്പത്തിലുള്ളതാണ്, ജനമേജയന്റെ സർപ്പസത്രം. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ പ്രബലമായ പ്രാദേശിക സങ്കല്പത്തിൽ അവയുടെ നാശം കടന്നു വരുന്നേയില്ല. പകരം അവയുടെ ഛായാചിത്രം വരച്ച് പാട്ടു പാടിയുണർത്തി മനസ്സമാധാനം നേടുകയാണ്. ഈ ചിന്താഗതിയിലെ പ്രകൃതിബോധം (Eco awareness) സവിശേഷശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. ഹിംസിക്കുന്നവ ഉൾപ്പെടെ ഏതിനും ജീവിയ്ക്കുവാനുള്ള അവകാശം ഈ ഭൂമിയിലുണ്ടെന്ന് ഈ വിശ്വാസം അടിവരയിടുന്നു.

മിത്ത് എന്നത് വ്യക്തിയുടേയോ സമൂഹത്തിന്റെയോ ഒരു രണ്ടാം മുഖമാണ്. കുറച്ചുനേരം പൊയ്മുഖമോ യഥാർത്ഥ മുഖത്തിനുള്ളിലുള്ള മറ്റൊരു മുഖമോ ആയ ആ രണ്ടാം മുഖത്തെ എടുത്തണിഞ്ഞ് അതായി മാറിയാൽ അതിന്റെ അസ്തിത്വം തന്നിൽ തന്നെ ആരോപിയ്ക്കാൻ കഴിയും. ഈ മുഖത്തെ 'Mask of God' എന്നാണ് ജോസഫ് കാംപൽ പറയുന്നത്. അങ്ങനെ കുറേനേരം ആടി ഉലയുമ്പോൾ ശരീരവും മനസ്സും അതിന്റെ ബാധയിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞ് കിട്ടും. അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ കഥാർസിസ് അനുഭവവുമായി ചേർത്തു വയ്ക്കാവുന്ന ഒരനുഭവമാണ് ഇത്. ഇങ്ങനെ കളമെഴുത്തിൽ ഒരു സമഗ്രനാടക അന്തരീക്ഷം ദർശിക്കാം. അതിന്റെ അവതരണയരങ്ങ് നാടക അരങ്ങാവുന്നത് ആ വിധമാണ്. അതിലെ നാടകാന്തം കവിത്വം എന്ന ആശയം അതിന്റെ ഓരോ ഘടകത്തിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ സാഹിത്യം, സംഗീതം, നൃത്തം, നടിച്ചഭിനയിക്കൽ, വിശ്വസിച്ചു നടിക്കൽ, 'വേഷം കെട്ട്', ചിത്രസംവിധാനം, ശില്പസംവിധാനം, വെളിച്ചസംവിധാനം, രംഗസംവിധാനം എന്നിവയെല്ലാം സമഗ്ര അരങ്ങിന്റെ ഘടകങ്ങളാണ്. കളം അതിന്റെ ചിത്രഘടകവും.

കളമെഴുത്ത് മണിക്കൂറുകൾ മാത്രമേ നിലനില്ക്കുന്നുള്ളൂ എങ്കിലും തലമുറകളായി കൈമാറുന്ന ഈ ചാതുര്യം നാടോടി ജനതയുടെ കലാസാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തേയും വിശ്വാസങ്ങളേയും മനസ്സിലാക്കാൻ ഉപകാരപ്പെടുത്തുന്നു. ഇവിടെ സാഹിത്യവും സംഗീതവും നൃത്തവും ചിത്രകലയും പൂർണമായ ഒരു നാടോടി ചൈതന്യത്തിന്റെ മിഴിവോടെ ഒരു വേദിയിൽ സമ്മേളിക്കുന്നു. അങ്ങനെ കളമെഴുത്തും പാട്ടും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ നാടോടി കലാരൂപങ്ങളുടെ അരങ്ങായി മാറുന്നു.

കളമെഴുത്തിൽ പാട്ടുമണ്ഡപം തയ്യാറാക്കുന്നതു മുതൽ അവസാനം വരെയുള്ള സകല ചടങ്ങുകൾക്കും കാഴ്ചക്കാർ സാക്ഷിയാണ്. ആധുനികകാലത്ത് വിദേശികൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ളവർ ആസ്വാദകരായുള്ള ഒരു കലാരൂപമാണ് കളമെഴുത്തും പാട്ടും. ഈ കലാരൂപം അതിന്റെ നാടോടിത്തനിമ കൈമോശം വരാതെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള നമ്മുടെ ചുരുക്കം കലാരൂപങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് എന്നതാണ് അതിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനകാരണം അതിനാൽ അനുഷ്ഠാനസ്വഭാവം. പൂർണമായും കാത്തുസൂക്ഷിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഒരു അവതരണകല എന്ന നിലയിലും ഈ കലാരൂപത്തിന് അസ്തിത്വമുണ്ട്.

കളമെഴുത്ത് പാട്ടിലെ നാടോടി അംശങ്ങൾ

കളമെഴുത്തും പാട്ടും അഥവാ കളമെഴുതി പാട്ടിലെ ചടങ്ങുകളും രീതികളും വീക്ഷിച്ചാൽ അതിൽ ആദ്യന്തം നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന നാടോടിത്തനിമയെ വളരെ വേഗം തിരിച്ചറിയാനാകും. കളമെഴുതാനുള്ള പാട്ടുമണ്ഡപം തയ്യാറാക്കുന്നതു മുതൽ ഉടമസ്ഥന്റെ അനുവാദത്തോടെ പന്തലിനിട്ട കൂറ വലിക്കുക എന്ന അവസാന ചടങ്ങുവരെ ഈ കലാരൂപത്തിന്റെ അവതരണത്തിൽ പ്രകടമായും അന്തർലീനമായും ഉള്ളത് നാടോടിയായ അംശങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു കാണാം.

പാശ്ചാത്യ ചിത്രകലാതത്ത്വമനുസരിച്ച് ചുവപ്പ്, നീല, മഞ്ഞ എന്നീ മൂന്നു വർണങ്ങളെ പ്രാഥമിക നിറങ്ങളായി കണക്കാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭാരതത്തിലെ പ്രാചീനവും നാടോടി സംസ്കാരത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞതും ആയ ചിത്രകലാസിദ്ധാന്തപ്രകാരം പ്രാഥമിക വർണങ്ങൾ അഞ്ചെണ്ണമാണ്. വെള്ള, മഞ്ഞ, ചുവപ്പ്, പച്ച, കറുപ്പ് എന്നിവയാണവ. ഈ ക്രമം കളമെഴുത്തും പാട്ടിലും പിൻതുടരുന്നു. ഈ വർണ്ണങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്നത് നാടോടി സംസ്കൃതിയുടെ രീതികൾ അനുവർത്തിച്ചു കൊണ്ടാണ് വെള്ളയ്ക്ക് അരിപ്പൊടിയും മഞ്ഞയ്ക്ക് മഞ്ഞൾപ്പൊടിയും കറുപ്പിന് ഉമിക്കരി പൊടിച്ചതും ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ, മഞ്ഞൾപ്പൊടിയും ചുണ്ണാമ്പും ചേർത്തു തിരുമ്മിയാണ് ചുവന്ന പൊടി നിർമ്മിക്കുന്നത്. പച്ചപ്പൊടിക്ക് വാകയിലയും മഞ്ചാടിയിലയും ഉപയോഗിക്കുന്നു. നാഗക്കളത്തിൽ വാകയില ഉപയോഗിക്കാറില്ല. കാരണം വാക വിഷസംഹാരിയാണ്. നാഗങ്ങൾക്ക് സ്വൈര വിഹാരത്തിന് വാകയില തടസ്സമാവുമെന്നാണ് സങ്കല്പം.

കേരളത്തിന്റെ ഏതു ദൃശ്യകലയുടെയും പാരമ്പര്യത്തിൽ ഈ പഞ്ചവർണ്ണങ്ങളേയുള്ളൂ. മുഖമെഴുത്തും മെയ്യെഴുത്തും നിലത്തെഴുത്തും (കളം)

ചുമരെഴുത്തും (ചുമർചിത്രം) പാളയെഴുത്തും (പടയണിയിൽ പ്രധാനം) എല്ലാം ഈ പഞ്ചവർണ്ണങ്ങൾ കൊണ്ടാണ്. ഇത് ഒരു സംസ്കൃതിയുടെ ദൃശ്യബോധത്തെക്കുറിച്ച് ചില സൂചനകൾ നല്കുന്നു. ഈ നാടിന്റെ ഭൂപ്രകൃതി, ഭൂഭാഗസവിശേഷത, കാലാവസ്ഥ, ഉല്പാദനരീതി, ഉല്പന്നങ്ങൾ, പരിസ്ഥിതിബോധം, കാർഷികബന്ധം മുതലായവയുടെയെല്ലാം സവിശേഷതകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ദർശനം വളരെ വ്യക്തമായി ഇവിടെ കാണാം.

അതിസൂക്ഷ്മമായ വഴക്കത്തോടെ കൈകൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് പൊടി വിതറി കളം തീർക്കുക. കൈക്കു പുറമേ മുളങ്കുഴലും ചിരട്ടയും പ്രയോഗത്തിലുണ്ട്.

വൈവിദ്ധ്യമാർന്ന വർണങ്ങളിൽ രചിയ്ക്കപ്പെടുന്ന ചിത്രങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം ഭദ്രകാളിക്കളങ്ങളാണ്. ഭദ്രകാളിയെ പ്രീതിപ്പെടുത്തി മഹാമാരികളിൽ നിന്ന് മനുഷ്യരാശിയെ രക്ഷിക്കാനാണ് ഭദ്രകാളിക്കളം എഴുതുന്നത്. കൈകളുടെ എണ്ണം കൂടുന്നതിനനുസരിച്ച് ഭദ്രകാളിക്കളത്തിന്റെ വലുപ്പവും കൂടുന്നു. നാല്, എട്ട്, പതിനാറ്, മുപ്പത്തിരണ്ട്, അറുപത്തിനാല് എന്നിങ്ങനെ കൈകളുടെ എണ്ണം പെരുകി വരുന്നു. ദാരികവധത്തിലുള്ള ഭദ്രകാളിക്ക് പതിനാറ് കൈകൾ വരെ കാണാവുന്നതാണ്. പത്തുകൈകൾ പത്തുദിക്കുകളിലേക്ക് യുദ്ധംചെയ്യാനുള്ളതും ബാക്കി വരുന്ന ആറെണ്ണം ദാരികവധത്തിനു വേണ്ടിയുള്ളതുമാണ്. രേഖകൾക്കു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കി മനുഷ്യരിൽനിന്ന് അതീതരാണെന്ന് കാണിക്കാൻ കൈകളുടെ എണ്ണം കൂട്ടിയും മുഖത്ത് രൗദ്രഭാവം വരുത്തിയും രചിക്കുന്ന ഈ രൂപങ്ങളിൽ പുതിയ ചിത്രകലാസമ്പ്രദായങ്ങളിലെ സർറിയലിസത്തിന്റെ ഛായ കാണാം. മാറിടം തുടങ്ങി ഉയർന്നു നില്ക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ ഉയർത്തി കാട്ടി കാഴ്ചയിൽ ഒരു ശില്പത്തിന്റെ പ്രതീതി വരുത്താനും ശ്രമിക്കാറുണ്ട്.

കേരളത്തിലെ കളങ്ങൾ സൗമ്യങ്ങളല്ല. വീരം, രൗദ്രം എന്നീ ഭാവങ്ങളാണ് മിക്കവാറും എല്ലാ കേരളീയ കളങ്ങൾക്കുമുള്ളത്. മാന്ത്രിക പ്രയോഗങ്ങൾ, താന്ത്രികാചാരങ്ങൾ, ദേവതാരാധന, ഉച്ചാടനം, രക്ഷ, ഗർഭ-പ്രസവ സംബന്ധമായ ആകാംക്ഷ എന്നിങ്ങനെ മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ പല അവസ്ഥകളേയും കളങ്ങളിൽ ക്രോഡീകരിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ പ്രചാരം നേടിയ കളങ്ങളിലെ ദേവതാ സങ്കല്പങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ആര്യഛായ കലരാത്ത തനി നാടോടിയാണ്.

ഇവയിലെല്ലാം അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അന്നത്തെ സാമൂഹിക മനഃശാ

സ്തും വ്യക്തമാണ്. ഭയം, വിശ്വാസം, ആശ്വാസം, അക്കാലത്തെ ചികിത്സയുടെ പരിമിതി, ജാതി വ്യവസ്ഥ, കാർഷിക-സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ ഘടന എന്നിവയെല്ലാം ഇതിൽ പരോക്ഷമായി ദർശിക്കാം.

കളം മായ്ക്കലും കൃത്യമായ ചിട്ടവട്ടങ്ങളോടെ നടത്തുന്ന ചടങ്ങാണ്. മായ്ക്കുന്ന ആളുടെ പാദം ഒരിയ്ക്കലും കളത്തിലെഴുതിയ മുഖത്തിനു മേൽ പതിയാതിരിയ്ക്കാൻ ശ്രദ്ധിയ്ക്കാറുണ്ട്. കളം മായ്ച്ചു കിട്ടുന്ന പഞ്ചവർണ്ണ പ്പൊടി പ്രസാദവും രോഗശമനത്തിനുള്ള ഔഷധവും കൂടിയാണ്.

കളമെഴുത്തും പാട്ടിലെ ചടങ്ങുകളും രീതികളും പരിശോധിയ്ക്കുമ്പോൾ അടിമുടി നാടോടിത്തനിമനിറഞ്ഞ ഒരു കലാരൂപമാണ് ഇതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. സംഘകാലഘട്ടത്തോളം പഴക്കമുണ്ടെന്ന് തെളിവുക ളുള്ളതും അതിലുമേറെക്കാലം പഴക്കമുണ്ടാകാവുന്നതുമായ ഈ അനു പമമായ ദൃശ്യശ്രാവ്യ ചിത്രകലാരൂപം മനുഷ്യന്റെ ഭക്തിഭയ വിശ്വാസ ങ്ങളുമായി അതിദൃഢമായി കൂട്ടിയിണക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കലാകാരനും ആസ്വാദകനും ഒരുപോലെ പങ്കാളികളാവുന്ന (പങ്കാളിത്തം അനു ഭവിക്കുന്ന) ഈ കലാരൂപത്തിന്റെ വേരുകൾ നാടോടി സംസ്കാര ത്തിൽ ആഴ്ന്നിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അതിന് ഒരു അവതരണ കലയുടെ അസ്തിത്വം കൂടിയുണ്ടെന്നത് ഒരു വസ്തുതയത്രേ.

സഹായക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ:

1. കേരള ഫോക്‌ലോർ : എഡി. രാഘവൻ പയ്യനാട്, (ഫോക്‌ലോർ ഫെലോസ് ഓഫ് മലബാർ)
2. ഫോക്‌ലോർ : ഡോ. രാഘവൻ പയ്യനാട്; കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്
3. ഫോക്‌ലോറും കവിതയും : ഡോ. കെ.എസ്. പ്രകാശ് കറന്റ് ബുക്സ് തൃശ്ശൂർ
4. രംഗാവതരണം : ഒരു സംഘം ലേഖകർ കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്
5. വിശ്വസാഹിത്യവിജ്ഞാനകോശം : വാല്യം 4: സർവ്വവിജ്ഞാനകോശം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

എം. രാമചന്ദ്രൻ പിള്ള,

അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം
കെ.കെ.ടി.എം. ഗവൺമെന്റ് കോളേജ്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ

Email: ramakripa72@gmail.com